

IZDZĪVOJOT ADVENTES CERĪBU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lk 18:1–8, Mt 24–25; 1kor 15:12–19; Māc 8:14; 12:13, 14; Atkl 21:1–5; 22:1–5.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad nu, mani mīļie brāļi, topiet pastāvīgi, nešaubīgi, pilnīgāki Tā Kunga darbā vienumēr, zinādami, ka jūsu darbs Tā Kunga lietās nav veltīgs” (1kor 15:58).

Jēzus pasludināja Dieva valstību kā tagadnes realitāti, kas var būt daļa no šodienas. Viņš izsūtīja Savus mācekļus, lai izteiktu tādu pašu paziņojumu un ieviestu Viņa valstību ar evaņģēlija sludināšanu un kalpošanu citiem, tas ir, dodot tik brīvi, cik viņi ir saņēmuši (sk. Mt 10:5–8).

Bet Jēzus arī skaidri pateica, ka Viņa valstība ir cita veida valstība – “ne no šīs pasaules” (Jņ 18:36) – un tomēr tā nāks pilnībā. Ar Savu iemiesošanos, kalpošanu, nāvi un augšāmcelšanos Dieva valstība ir iesākta, bet Jēzus arī gaidīja laiku, kad Viņa valstība pilnībā aizstās šīs pasaules varas, un Dieva valdīšana būs padarīta pilnīga.

Pēc definīcijas adventisti – tie, kas gaida šo nākšanu un šo valstību, – ir cerības ļaudis. Bet šī cerība nav tikai uz nākotnes jauno pasauli. Lai gan cerība raugās nākotnē, cerība pārveido tagadni. Ar šādu cerību mēs dzīvojam tā, kā mēs vēlamies dzīvot nākotnē, un mēs sākam darboties, lai tagad ienestu pārmaiņas tādā veidā, kas atbilst tam, kādu mēs kādu dienu vēlamies redzēt pasauli.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. septembrī.

“Cik ilgi, ak, Kungs?”

Viscaur Bībeles stāstā ir atkārtots Dieva ļaužu lūgums, lai Dievs iejauktos, – īpaši no to puses, kas piedzīvo verdzību, gūstniecību, apspiestību, nabadzību vai cita veida netaisnību vai traģēdiju. Vergi Ēģiptē, israēlieši Bābelē un daudzi citi ir saukuši uz Dievu, lai Viņš redz un dzird viņu ciešanas un izlabo šīs nepareizības. Bībele piedāvā nozīmīgus piemērus Dieva rīcībai, lai glābtu un atjaunotu Viņa ļaudis, reizēm pat atriebjoties viņu apspiedējiem un ienaidniekiem.

Bet šis izglābšanas parasti bija īslaicīgas, un pravieši turpināja norādīt uz pēdējo iejaukšanos, kad Dievs pieliks punktu ļaunumam un pacels apspiestos. Vienlaikus šie pravieši turpināja saucienu: “Cik ilgi, ak, Kungs?” Piemēram, Kunga eņģelis jautāja par israēliešu gūstu: “Kungs, cik ilgi tu vēl neapžēlosies..” (Cef 1:12).

Psalmi ir pilni ar vaimanām par ļauno cilvēku šķietamo uzplaukumu un veiksmi, bet pret taisnajiem izturas ļaunprātīgi, viņi tiek paverdzināti un viņi ir trūcīgi. Dziesminieks atkārtoti sauc uz Dievu, lai Viņš iejaucas, norādot, ka pasaulē šobrīd nevalda tāda kārtība, kādu Dievs to radīja un kādu Viņš vēlas, un uzklausot praviešu un apspiesto ļaužu saucienus: “Cik ilgi, ak, Kungs?” (sk. piemēram, Ps 94:3–7).

Vienā ziņā netaisnību ir grūtāk paciest tiem, kas tic taisnam Dievam, kas vēlas taisnību visiem Saviem ļaudīm. Dieva ļaudīm vienmēr būs nepacietības izjūta attiecībā uz ļauno pasaulē – un Dieva šķietamā neiejaukšanās ir vēl viens nepacietības avots. Tādējādi reizēm skarbie praviešu jautājumi: “Cik ilgi, Kungs, man palīgā saukt, ka tu nedzirdi?! Es kliecdu tev: varmācība! – bet tu neglāb” (Hab 1:2).

Līdzīgs sauciens izskan Jaunajā Derībā, kur pat radība attēlota kā tāda, kas sauc uz Dievu pēc glābšanas un pārradīšanas (sk. Rm 8:19:22). Atkl 6:10 šis sauciens “Cik ilgi, Kungs?” izskan to labā, kas ir miruši mocekļa nāvē savas ticības dēļ. Bet tas ir tas pats sauciens, kas sauc uz Dieva iejaukšanos, lai Viņš iestājas Savu apspiesto un vajāto ļaužu labā.

Izlasi Lk 18:1–8. Ko Jēzus pasaka par Dieva atbildi uz atkārtotajiem Viņa ļaužu saucieniem un lūgšanām, lai Viņš iejaucas ticīgo labā? Kā tas ir saistīts ar vajadzību pēc ticības? ____

Noteikta veida cerība

Reliģiju bieži kritizē, jo tā sliecas atraut ticīgos no dzīves šeit un tagad uz kaut kādu labāku dzīvi pēc tam. Kritika ir saistīta ar to, ka pievēršanās citai valstībai kļūst par sava veida svētu bēgšanu un padara ticīgo mazāk noderīgu pasaulei un sabiedrībai. Reizēm ticīgie ir devuši pamatu šādai kritikai, reizēm pat kultivējot, sludinot un praktizējot šāda veida attieksmi.

Dažkārt arī pie varas esošie māca, ka trūcīgajiem un apspiestajiem ir vienkārši jāpieņem savs bēdīgais liktenis, jo tad, kad atgriezīsies Jēzus, viss tiks sakārtots pareizi.

Jā, mūsu pasaule ir kritusi, salauzta un traģiska vieta – un nav nekā nepareiza, ja mēs ilgojamies pēc laika, kad Dievs visu pasauli sakārtos, kad Viņš pieliks punktu visai netaisnībai, sāpēm un ciešanām un kad Viņš aizstās pašreizējo nekārtību ar Savu godības pilno un taisno valstību. Galu galā bez šādas cerības, bez apsoliņuma mums patiešām nav nekādas cerības.

Savā svētrunā par pasaules galu (sk. Mt 24. un 25. nod.) Jēzus pirmo runas daļu veltīja, lai sīki izskaidrotu bēgšanas vajadzību, pat nonākot līdz tādiem vārdiem kā “ja šīs dienas netiktu sāsinātas, neviens dzīvais neizglābtos” (Mt 24:22). Bet šis vairāk ir tikai ievads Viņa paskaidrojumam, kāda nozīme ir šiem Dieva apsoliņumiem. Pievērsties tikai kristiešu nākotnes cerības “bēgšanas” aspektam nozīmē atstāt neievērotas dažas dziļākas domas, ko Jēzus izsaka.

Izlasi Mt 24. un 25. nodaļu. Kādas ir vissvarīgākās domas šajā Jēzus svētrunā? Kā tu apkopotu Jēzus norādījumus par to, kā mums ir jādzīvo un jāgaida Viņa atgriešanās? _____

Tas, kādi ir mūsu uzskati par nākotni, atstāj svarīgu ietekmi uz to, kā mēs dzīvojam tagad. Veselīgai pašāvēībai uz Dieva nākotnes apsoliņumiem vajadzētu būt galvenajai enerģiskas dzīves motivācijai, kā arī bagātas, dziļas un citus cilvēkus ietekmējošas dzīves dzirkstelei.

Kā Jēzus atgriešanās cerībai un apsoliņumam vajadzētu ietekmēt to, kā mēs dzīvojam tagad, īpaši kā palīdzam trūcīgajiem? _____

Augšāmcelšanās cerība

Kristiešu cerība uz Jēzus otro nākšanu nav tikai spožas nākotnes gaidīšana. Agrīnajiem kristiešiem Jēzus augšāmcelšanās miesā padarīja Viņa atgriešanās apsoliĵumu par pārlicinošu realitāti. Ja Viņš varēja atgriezties no mirušajiem – ko viņi paši savām acīm bija redzējuši – Viņš noteikti atgriezīsies, lai pabeigtu grēka atņemšanas un tā seku likvidēšanas projektu un pasaules atjaunošanu (sk. 1kor 15:22, 23).

Apustulim Pāvilam augšāmcelšanās bija adventes cerības galvenais elements. Balstoties uz šo krāšņo brīnumu Jēzus stāstā, Viņš bija gatavs likt uz spēles uzticamību visam, ko Viņš bija sludinājis: “Bet, ja Kristus nav augšāmcēlies, tad veltīga ir jūsu ticība un jūs vēl esat savos grēkos” (1kor 15:17). Padomājiet par šiem viņa vārdiem un to, cik svarīga ir Kristus augšāmcelšanās visā, uz ko mēs ceram.

Izlasi 1kor 15:12–19. Kā tu ieinteresētam neticīgajam paskaidrotu, kāpēc augšāmcelšanās patiesība ir tik būtiska kristīgajai cerībai? _____

Tas, ka pirmie mācekļi bija Jēzus augšāmcelšanās liecinieki, viņus pārveidoja. Kā mēs redzējam, Jēzus iepriekš bija izsūtījis viņus pasludināt Dieva valstību (sk. Mt 10:5–8), bet Jēzus nāve atņēma viņiem drosmi un satrieca viņu cerības. Vēlākais uzdevums (sk. Mt 28:18–20), ko viņiem deva augšāmceltais Jēzus un kura veikšanai viņi saņēma Svētā Gara spēku (sk. Apd 2:1–4), padarīja viņus par pasaules pārveidotājiem un ļāva izdzīvot valstību, ko Jēzus bija nodibinājis.

Atbrīvoti no nāves varas un bailēm agrīnie ticīgie dzīvoja un drosmīgi dalījās Jēzus vārdā (sk., piemēram, 1kor 15:30, 31). Ļaunums, kas nes nāvi, ir tas pats ļaunums, kas nes ciešanas, netaisnību, nabadzību un apspiestību visās formās. Tomēr Jēzus un Viņa uzvaras pār nāvi dēļ tas viss kādu dienu beigsies. “Pēdējais ienaids, kas tiks iznīcināts, būs nāve” (1kor 15:26).

Galu galā, vienalga, kam mēs tagad palīdzam, beigās tik un tā visi mirs. Ko šī skarbā patiesība māca mums par to, cik svarīgi ir ļaut citiem uzzināt par cerību, ko viņi var atrast Jēzus nāvē un augšāmcelšanās? _____

Tiesas cerība

Izlasi Māc 8:14. Kādos veidos tu redzi, cik spēcīgs un pilnīgs ir tas, kas šeit ir rakstīts? _____

Lai gan ciešanas, apspiestību un traģēdijas ir pietiekami grūti panest, ievainojums vai aizvainojums ir vēl lielāks, ja tas izrādās bezjēdzīgs un nepamanīts. Ciešanu iespējamā bezjēdzība ir smagāka nekā to sākotnējā nasta. Pasaule bez pēdējās tiesas ir galēji nežēlīgs absurds. Nav brīnums, ka ateistu autori 20. gadsimtā vaimanāja par to, ko viņi uzskatīja par cilvēka stāvokļa “absurdumu”. Bez cerības uz taisnību, bez cerības uz tiesu, bez cerības, ka lietas tiks sakārtotas, mūsu pasaule patiešām būtu absurda pasaule.

Bet Māc 8:14 teiktais vēl nav stāsta gals. Savu protestu beigās Sālamans pēkšņi sāk runāt citādi. Vaimanājot par bezjēdzību, viņš būtībā saka: Pagaidi brītiņu, Dievs tiesās, tāpēc viss nav bezjēdzīgs. Patiesībā tagad svarīgs ir viss un ikviens.

Izlasi Māc 12:13, 14. Ko tas mums stāsta par to, cik svarīgs ir viss, ko mēs šeit darām? _____

Tiesas cerība aiziet līdz tam, kādi ir cilvēka uzskati par Dieva būtību, par dzīvi un par pasauli, kurā mēs dzīvojam. Kā mēs redzējām, Bībele apgalvo, ka mēs dzīvojam pasaulē, ko ir radījis un ko mīl Dievs, bet kas ir aizgājusi neceļos, un kurā Dievs darbojas, lai īstenotu Savu pārradīšanas plānu ar Jēzus dzīves un nāves palīdzību. Dieva tiesa ir galvenais elements, lai Viņš varētu sakārtot mūsu pasauli. Tiem, kas piedzīvo tik daudz pasaules ļaunuma, – tie, kas ir atstumti, pret kuriem izturas rupji, kas piedzīvo atstumtību un tiek izmantoti, – tiesas apsolījums pavisam noteikti ir labā vēsts.

Ko tev nozīmē atziņa, ka kādu dienu beidzot nāks taisnība, pēc kuras mēs tik ļoti ilgojamies? Kā mēs varam gūt cerību no šī apsolījuma? _____

Vairs nebūs ne asaru, ne sājpu

Izlasi Atkl 21:1–5, 22:1–5 un pavadi kādu laiku, mēģinot iztēloties, kāda būs dzīve, kas šeit aprakstīta. Kāpēc ir grūti iedomāties dzīvi bez grēka, nāves, sājpu un asarām? _____

Bībeles apraksti par mūsu dzīvi bez grēka, bez šaubām, ir brīnišķīgi un godības pilni un, bez šaubām, tie tikai vāji apraksta to, kas mūs sagaida. Pat šo pantu aprakstos gandrīz tikpat daudz ir runāts par to, kā tur nebūs, kā par to, kas būs. Ja šī pasaule ir viss, ko mēs pazīstam, tad var būt grūti iedomāties dzīvi bez sājpu un ciešanām, nāves un bailēm, bez netaisnības un nabadzības.

Tur ne tikai vairs nav tā visa, bet aprakstā ir pievienots arī personīgs pieskāriens: “Un Dievs noslaucīs visas asaras no viņu acīm” (Atkl 21:4). Izglābto kontekstā Dieva līdzjūtība pret tiem, kas ir cietuši visā cilvēces vēsturē, sasniedz kulmināciju šajā vienā teikumā. Viņš ne tikai pieliek punktu ciešanām, bet arī personīgi noslauka viņu asaras.

Grēka dzīves un pasaules netaisnības un traģēdiju sasisti un nobaidīti mēs varam Atklāsmes grāmatā ieraudzīt netiešas norādes uz dziedināšanas procesu mums visiem, kas esam bijuši grēka upuri daudzos dažādos veidos. Aprakstot dzīvības koku, Jānis paskaidro, ka “tā lapas ir noderīgas tautām dziedināšanai” (Atkl 22:2). Atkal Dievs parāda Savu līdzjūtību un izpratni par to, ko nozīmē būt cilvēkam, just, piedzīvot, liecināt un pat piedalīties šīs pasaules ļaunumā. Viņa plāns mūsu pasaules pārradīšanai iekļauj mūsu katra atjaunošanu un dziedināšanu.

Līdz tam mēs cenšamies būt viss, kas varam būt Kristū, darīt savu daļu, lai arī cik maza un nedroša tā būtu, kalpot tiem, kas ir ap mums, kam ir nepieciešams tas, ko mēs varam piedāvāt. Lai arī kas tas būtu – laipni vārdi, silts ēdiens, medicīniskā palīdzība, zobārstniecība, apģērbs, padoms –, visu, ko mēs varam izdarīt, mums vajadzētu darīt ar laipnu sevis aizliegšanu un pašuzpurēties gatavu mīlestību, kādu Jēzus parādīja, kad Viņš šeit dzīvoja.

Protams, pasaule vēl joprojām kļūst arvien ļaunāka, neskatoties uz mūsu vislabākajām pūlēm. Jēzus to zināja. Tomēr šī patiesība nepārtrauca Viņa kalpošanu citiem, un tai nevajadzētu apstādīnāt arī mūs.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā “Apustuļu darbi” nodaļu “Aicināti uz augstākiem standartiem” (309.–322. lpp.), grāmatā “Lielā cīņa” nodaļu “Zemes izpostīšana” (653.–661. lpp.).

“Kad Dieva balss pārtrauc Savu ļaunu gūstu, starp tiem, kas ir zaudējuši visu lielajā dzīves konfliktā, notiek šausmīga atmoda. Kamēr bija pārbaudes laiks, sātana krāpšanas bija padarījušas viņus aklus, un viņi attaisnoja savu grēka lāstu. Bagātie lepojās ar savu pārkāpumu pār tiem, kam ir mazākas priekšrocības, bet viņi bija ieguvuši savas bagātības, pārkāpjot Dieva likumu. Viņi nebija pabarojuši izsalkušos, apģērbuši kaiļos, viņi nebija rikojušies godīgi un mīlējuši žēlastību. [...] Viņi bija pārdevuši savas dvēseles laicīgu bagātību un baudu dēļ, un viņi nebija centušies kļūt bagāti Dievā. Rezultāts ir tāds, ka viņu dzīve ir bijusi kļūda, viņu prieki tagad ir pārvērtušies par žulti, viņu dārgumi par samaitātību.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 654. lpp.)

“Lielā cīņa ir galā. Nav vairs grēka un grēcinieku. Viss universs ir tīrs. Viens saskaņas un prieka pulss ir dzirdams visā radībā. No Viņa, kas ir visu radījis, cauri bezgalīgām tālēm plūst dzīvība, prieks un gaismā. No vismazākā atoma līdz vislielākajai pasaulei, visa radība – gan dzīvā, gan nedzīvā daba – savā neaizēnotajā skaistumā un pilnīgajā priekā paziņo, ka Dievs ir mīlestība.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 678. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Paskaidro, kā tas, ko jūs esat mācījušies šajā nedēļā, parāda, ka dzīvei šeit un tagad ir nozīme. Salīdziniet to ar uzskatu, ka mums nav jāuztraucas par šo dzīvi un šo pasauli, jo Dievs to iznīcinās un sāks no jauna. Kā mēs varam būt uzmanīgi, lai neizmantotu šo jaunās eksistences apsoliņumu, atstājot novārtā tos, kas ir trūkumā (galu galā Dievs visu vērsīs par labu)? Kā mēs varam pārliecināties, ka paši nekļūstam par tiem, kas ir izmantojuši šo patiesību, lai izmantotu savā labā citus?

2. Saskaņā ar septītās dienas adventistu izpratni par Bībeles pravietojumiem, Kristus nākšanai tuvojoties, ļaunums, ciešanas un grūtības vairošies. Kad tas notiek, mēs bieži vien atsaucamies uz Mateja 24. nodaļu. Kā mums vajadzētu skatīties uz šīm traģēdijām Mt 25. nodaļas gaismā?

KOPSAVILKUMS:

Mūsu Dievs neļaus ļaunumam turpināties mūžīgi. Bībeles lielā cerība ir Jēzus atgriešanās, lai pārtrauktu ļaunumu, dziedinātu netaisnību un radītu jaunu pasauli, kāda tā ir iepļānota. Balstīta uz Jēzus augšāmcelšanos, šī cerība pārveido šo dienu un dod drosmi kalpot Dievam un citiem, gaidot Viņa atgriešanos.